

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

*Για τις αλεπουδίτσες
Άλις, Φράνι, Τζέιν, Τζο, Τζούλι,
Κέι, Σάντι, Σούζαν, Τρέισι*

*Η ζωή είναι πολύ πιο διασκεδαστική
με εσάς να σερβίρετε το κρασί.*

Πρόλογος

Από το ημερολόγιο του Τζέιμς Σούντλερ

Μέσα μου υπάρχει σκοτάδι. Γεννήθηκε τη μέρα που είδα να απαγχονίζουν τον πατέρα μου. Ήταν ένας δημόσιος απαγχονισμός και στους δρόμους επικρατούσε εορταστική ατμόσφαιρα, λες κι ήμουν μόνο εγώ αυτός που ένιωθε την απώλεια, λες και το αντικείμενο που έκλεψε άξιζε ώστε να καταστραφεί τόσο η δική του όσο και η δική μου ζωή.

Είχα γεννηθεί οκτώ χρόνια πριν κι η δική μου άφιξη προκάλεσε την αναχώρηση της μητέρας μου από αυτόν τον κόσμο. Έτσι, με τον θάνατο του πατέρα μου, έγινα ένα ορφανό που δεν είχε πουθενά να πάει και κανέναν να το φροντίσει.

Μέσα στο χαρούμενο πλήθος των περιεργών θεατών ήταν δυο παλικάρια που κατάλαβαν τι περνούσα – τα δάκρυα που κυλούσαν στο βρόμικο πρόσωπό μου, όσο όλοι οι άλλοι ζητωκραύγαζαν και γελούσαν, μαρτυρούσαν σίγουρα την ιστορία μου. Ο πατέρας μου μου είχε πει να είμαι δυνατός. Μου είχε κλείσει το μάτι, πριν του φορέσουν την κουκούλα στο κεφάλι. Λες κι η θηλιά από πάνω του ήταν μια φάρσα, ένα αστείο, κάτι με το οποίο θα γελούσαμε αργότερα.

Όμως δεν ήταν φάρσα, και ο πατέρας μου γελάει τώρα, μόνο που τον ακούει μόνο ο διάβολος.

Δεν ήμουν δυνατός εκείνη τη μέρα. Αλλά από τότε έχω δείξει μεγάλη δύναμη.

Τα παλικάρια με παρηγόρησαν με τη χειρονομία που χρησιμοποιούν πάντα τα αγόρια: με μια σκουντιά στο μπράτσο και ένα «μην το βάζεις κάτω, φιλαράκι». Μου είπαν να πάω μαζί τους. Ο Τζακ ήταν ο μεγαλύτερος, η περπατησιά του γεμάτη σιγουριά. Ο Λουκ είχε γουρλώσει τα μάτια και γι' αυτό υποψιάστηκα ότι ήταν ο πρώτος απαγχονισμός που έβλεπε. Καθώς περνούσαμε μέσα από το συνωπισμένο πλήθος, τα επιδέξια δάχτυλά τους σουφρώσαν αρκετά πορτοφόλια κι ένα μαντίλι.

Όταν σουρούλωσε με οδήγησαν μέσα από τις φτωχογειτονιές στην πόρτα ενός τύπου που άκουγε στο όνομα Φίγκαν. Περιμάζευε πιτσιρίκια σαν εμένα μόνο και μόνο γιατί του έφερναν πολύτιμα λάφυρα. Ήταν όλα παιδιά. Μόνο ένα κορίτσι ανάμεσά τους. Ένα κορίτσι με ζωηρόχρωμα κόκκινα μαλλιά και ευγενικά πράσινα μάτια. Την έλεγαν Φράνι. Μόλις συνειδητοποίησα ότι ο Τζακ και ο Λουκ με είχαν πάει σε ένα άντρο κλεφτών, έχασα όλο τον ενθουσιασμό μου να μείνω. Δεν είχα καμιά όρεξη να ανήκω σε ένα μέρος που σίγουρα θα με οδηγούσε κατευθείαν στην κρεμάλα. Όμως δεν ήθελα να χάσω αυτό το κορίτσι. Γι' αυτό έμεινα.

Έγινα εξαιρετος απατεώνας. Έμαθα να εκμαιεύω πληροφορίες, βοηθούσα να στήνονται τα κόλπα. Δεν ήμουν ιδιαίτερα ταλαντούχος κλέφτης. Με έπιασαν αρκετές φορές και δεχόμουν την τιμωρία, όπως μου είχε μάθει ο πατέρας μου – με στωικότητα κι ένα κλείσιμο του ματιού.

Το αποτέλεσμα ήταν να διαπιστώσω ότι το νομικό σύστημα δεν ήταν καθόλου δίκαιο και συχνά το τίμημα ήταν η αθωότητα. Άρχισα να δίνω μεγάλη προσοχή στην απόδοση της δικαιοσύνης. Γιατί μαστίγωναν ένα αγόρι δέκα φορές για την κλοπή ενός μεταξωτού μαντιλιού, ενώ ένα άλλο το έστελναν φυλακή σε αποικία της Νέας Ζηλανδίας; Πώς έβρισκαν τις αποδείξεις; Πώς καθόριζαν την ενοχή κάποιου; Και το κυριότερο, πώς μπορούσε κάποιος να αποδείξει την αθωότητά του;

Με τον καιρό άρχισα να δουλεύω ως μυστικός αστυνομικός για τη Μητροπολιτική Αστυνομία. Δεν φοβόμουν τις σκιές ή τη σκοτεινή πλευρά του Λονδίνου. Ακόμα κι όταν δούλευα ανοιχτά για τη Σκότλαντ Γιארντ, πήγαινα σε μέρη στα οποία άλλοι δεν τολμούσαν ούτε να πλησιάσουν.

Η παρηγοριά μου ήταν ότι ήξερα πως ποτέ δεν συλλάμβανα κάποιον αθώο. Ανάλογα με τη σοβαρότητα του εγκλήματος, άφηνα τον δράστη να φύγει απλώς με μια μικρή ξυλιά στο χέρι και την προειδοποίηση ότι θα τον παρακολουθούσα, ότι πάντα θα τον παρακολουθούσα. Γιατί τι σημασία έχει ένα κλεμμένο κομμάτι μεταξωτό ύφασμα, όταν ένας άνθρωπος μπορεί να έχει χάσει τη ζωή του στους δρόμους; Με απασχολούσαν –και με συνάρπαζαν– πολύ περισσότερο τα φρικιαστικά εγκλήματα.

Ταίριαζαν με το σκοτάδι που υπήρχε μέσα μου και γι' αυτό τραβούσαν όλη την προσοχή μου...

Και τελικά με οδήγησαν σε αυτή.

Κεφάλαιο 1

Λονδίνο, 1852

Η εκδίκηση δεν ήταν για τους αδύναμους. Αν στεκόταν μια στιγμή να το σκεφτεί λίγο περισσότερο, η Έλινορ Γουάτκινς θα ενοχλούνταν από το γεγονός ότι είχε ανάγκη μια εκδίκηση. Αλλά από τότε που ανακάλυψε και διάβασε το ημερολόγιο της αδελφής της κι έμαθε τα δεινά που υπέστη όταν ταξίδεψε στο Λονδίνο την προηγούμενη σεζόν, το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς θα έπαιρνε εκδίκηση για λογαριασμό της. Η Έλινορ ήταν σίγουρη πως ο άνθρωπος που είχε στερήσει από την αδελφή της τη γλυκιά αθωότητά της θα πλήρωνε ακριβά τις αμαρτίες του, όπως η αδελφή της είχε πληρώσει ακριβά την αφέλειά της.

Η λαχτάρα της για εκδίκηση κυβερνούσε κάθε πράξη και σκέψη της, από τη στιγμή που ξυπνούσε με το κελάηδισμα των πουλιών μέχρι την ώρα που ακουμπούσε το κεφάλι της στο μαξιλάρι για να υπομείνει ακόμα μια νύχτα ανήσυχου ύπνου, γεμάτη τρομερούς εφιάλτες, που προκαλούσε κάθε αράδα από την πένα της αδελφής της καθώς περιέγραφε την ταπεινώση που είχε ζήσει στα χέρια του μαρκήσιου Ρόκμπερι.

Η εμμονή της Έλινορ για αντίποινα ήταν ο λόγος που τώρα έκανε βόλτα στους Κήπους Κρέμορν, μια ώρα που καμιά ευνυπόληπτη γυναίκα δεν θα έπρεπε να περιφέρεται εκτός σπιτιού. Ακόμα και οι αξιοσέβαστοι άντρες είχαν αποσυρθεί στα σπίτια τους, ωστόσο ο άντρας που ακολουθούσε εκείνη μόνο αξιοσέβαστος δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, παρόλο που η συμπεριφορά του ξεγελούσε τους πάντες. Είχε ακούσει ότι τα πυροτεχνήματα που έριχναν κάθε βράδυ στους κήπους ήταν φαντασμαγορικά. Αλλά φυσικά, εκείνος δεν είχε φτάσει εγκαίρως για να απολαύσει κάτι τόσο απλό όσο τα λαμπερά φωτάκια που έκαναν τον ουρανό πολύχρωμο. Όχι, εκείνος έβρισκε ηδονή σε πιο σκοτεινές, απαγορευμένες δραστηριότητες.

Κι έτσι, ο λόρδος Ρόκμπερι περίμενε μέχρι ο κόσμος να σκορπίσει και οι κήποι να γεμίσουν με απατεώνες πριν εμφανιστεί. Το μοχθηρό γέλιο του αντηχούσε στους όμορφους κήπους κάθε φορά που σταματούσε να μιλήσει με κάποιον αλήτη. Ψηλόλιγνος και σβέλτος, περνούσε μέσα από το πλήθος, με την κάπα του να ανεμίζει πίσω του, δείχνοντας να θεωρεί τον εαυτό του βασιλιά των απατεώνων. Αλλά παρ' όλο το ύψος του και το ψηλό κατέλο που φορούσε, εκείνη αναγκαζόταν να τρέχει ανάμεσα στον κόσμο για να μην τον χάσει – και ήταν αποφασισμένη να το κάνει με τέτοιο τρόπο που να μην την καταλάβει. Εκείνη δεν είχε πέσει θύμα της γοητείας του, όπως η αδελφή της. Αν ήταν να πέσει κάποιος θύμα γοητείας, θα ήταν εκείνος.

Είχε φαντασιωθεί ότι απόψε θα έμπηγε το στιλέτο στην καρδιά του, έτσι ώστε όλος ο κόσμος να έβλεπε πόσο σιχαμένος και μαύρος ήταν, όμως ήξερε ότι η ώρα ήταν ακατάλληλη και εξίσου ακατάλληλο ήταν και το μέρος. Έπρεπε να είναι προσεκτική, να εκτελέσει το σχέδιο κατά γράμμα – αν δεν ήθελε να βρεθεί στην κρεμάλα. Όσο κι αν αγαπούσε την αδελφή της, δεν ήθελε να έχει

το ίδιο τέλος – ωστόσο αν το τίμημα της εκδίκησης ήταν η ζωή της, θα το πλήρωνε. Από τη στιγμή που ξεκίνησε αυτή τη διαδρομή, ήξερε ότι τελικά μπορεί να την οδηγούσε εκεί. Δεν θα το μετάνιωνε, αρκεί να παρέσυρε και τον Ρόκμπερι στην κόλαση.

«Θα θέλατε λίγη παρέα;»

Ο Ξανθός νεαρός που στάθηκε μπροστά της της χάρισε ένα γοητευτικό χαμόγελο. Τα ρούχα του ήταν καλοραμμένα και σκέφτηκε ότι αν είχε κάποιον να τη συστήσει στην υψηλή κοινωνία, το πιθανότερο ήταν να χόρευε μαζί του σε έναν χορό κάποια άλλη βραδιά. «Όχι, ευχαριστώ. Θα συναντήσω κάποιον».

«Τυχεράκις. Αν δεν εμφανιστεί...»

«Θα εμφανιστεί», είπε ψέματα και πέρασε βιαστικά δίπλα από το σιντριβάνι ευχόμενη να είχε λίγο χρόνο να απολαύσει την ομορφιά των κήπων.

Να πάρει! Πού στο καλό ήταν ο Ρόκμπερι τώρα; Επιτάχυνε το βήμα της και αναστέναξε από ανακούφιση όταν τον είδε να μιλάει με μια στρουμπουλή γυναίκα, της οποίας το φόρεμα ήταν αρκετά αποκαλυπτικό για να τραβάει την προσοχή σε όλα τα κάλλη της. Προφανώς δεν ήταν αυτό που έψαχνε ο Ρόκμπερι, γιατί συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να κοιτάξει πίσω. Όχι, εκείνος προτιμούσε γυναίκες πιο αθώες. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί είχε έρθει εδώ, στο μέρος όπου η ακολασία περνούσε απαρατήρητη ή ήταν ακόμα και αναμενόμενη. Ο Ρόκμπερι είχε πάθος για το ασυνήθιστο, πράγμα που είχε αναγκάσει την αδελφή της να υπομείνει τις φρικτές, αμαρτωλές πράξεις και την ακολασία του.

Εδώ και έξι μέρες παρατηρούσε τις συνήθειες και τις ιεροτελεστίες του, προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο να του αφαιρέσει τη ζωή χωρίς να θυσιάσει τη δική της.

Δυστυχώς, η ζωή της στο μικρό παραθαλάσσιο χωριό δεν της είχε προσφέρει την απαραίτητη μόρφωση ή εμπειρία για να παίζει

τη γάτα με το ποντίκι, και πολύ συχνά φοβόταν ότι εκείνη ήταν το θήραμα και όχι ο κυνηγός σε αυτό το φονικό παιχνίδι. Ειδικά από τη στιγμή που είχε την αίσθηση ότι όσο παρακολουθούσε τον λόρδο Ρόκμπερι, κάποιος άλλος παρακολουθούσε εκείνη.

Μέσα στην ατμόσφαιρα που μοσχοβολούσε λεβάντα, η Έλινορ πάσχιζε να μην κοιτάξει πίσω, να μη δείξει ότι ήξερε πως την ακολουθούσαν. Η πρώτη φορά που κατάλαβε ότι την ακολουθούσε ένας μεγαλόσωμος άντρας ήταν προχθές το βράδυ, μετά την επίσκεψη του Ρόκμπερι στη Σκότλαντ Γιארντ. Έπρεπε να κινείται πιο διακριτικά. Μπορεί να τον είχε τρομάξει με την τόλμη της, να είχε προδοθεί η παρουσία της, ήλπιζε όμως εκείνος να είχε αρχίσει να πιστεύει πως χάνει τα λογικά του. Αν τρελαινόταν και αυτοκτονούσε, τόσο το καλύτερο. Θα γλίτωνε κι από τον κόπο. Αντίθετα όμως, ήταν πιθανό να την είχε καταγγείλει στην αστυνομία.

Απόψε δεν είχε δει ακόμα αυτόν που την ακολουθούσε, αλλά ήταν σίγουρη πως ήταν εκεί γιατί ένιωθε μια ανατριχίλα που την έκανε να παγώνει.

Η ομίχλη που έφτανε αργά από τον Τάμεση και ξεθώριαζε όλα τα χρώματα γύρω της δεν βοηθούσε την κατάσταση. Τα φώτα των φαναριών ήταν θολά και σκόρπιζαν γύρω τους μια απόκοσμη λάμψη, προσπαθώντας να φωτίσουν πολλά από αυτά που οι περισσότεροι θα ήθελαν να κρύψουν. Πίσω από τις φτελιές και τις λεύκες, σε μέρη σκιερά, ακούγονταν τα μουρμουρητά αντρών και το αποπλανητικό γέλιο γυναικών.

Η Έλινορ δεν ήταν πλέον σίγουρη γι' αυτό που ήλπιζε να πετύχει ακολουθώντας τον Ρόκμπερι σε ένα τέτοιο επικίνδυνο μέρος, αλλά ήθελε να ξέρει τι έκανε και ποιον συναντούσε, ώστε να βρει την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσει. Η προσοχή ήταν πιο σημαντική από τον σκοπό.

Κυκλοφορούσε στο μισοσκόταδο σαν πεινασμένο ζώο, όμως εκείνη ήξερε ότι δεν έφαχνε τροφή, αλλά αμαρτωλές ηδονές – το ημερολόγιο της αδελφής της μαρτυρούσε όλες τις λεπτομέρειες για το πώς την είχε αποπλανήσει, όχι μόνο για τη δική του ικανοποίηση αλλά και για τη διασκέδαση άλλων. Σαν τα δικά της θέλω να μην είχαν καμιά σημασία, τα όνειρά της θα θρυμματιζόνταν. Ο Ρόκμπερι είχε καταστρέψει την Ελίζαμπεθ πολύ πριν εκείνη πέσει από τον γκρεμό στη φουρτουνιασμένη θάλασσα από κάτω.

Προσπαθώντας να καταπνίξει τα δάκρυά της –δεν ήταν τώρα ώρα να υποκύψει στη θλίψη της– ανασκουμπώθηκε για να βεβαιωθεί ότι ο Ρόκμπερι θα πλήρωνε για τον ρόλο του στον θάνατο της αδελφής της, στην τρυφερή ηλικία των δεκαεννιά.

Ο απεχθής άντρας εξαφανίστηκε πίσω από μια στροφή. Ανάθεμα! Ήταν πολύ απορροφημένος σε αυτό που έκανε για να καταλάβει ότι τον ακολουθούσαν, άρα θα πρέπει να πήγαινε σε κάποιο ραντεβού. Η Έλινορ αναρωτήθηκε αν είχε διαλέξει κίολας το επόμενο θύμα του. Σε αυτή την περίπτωση, θα έπρεπε να τελειώσει το παιχνίδι απόψε, γιατί δεν θα επέτρεπε άλλη γυναίκα να υποφέρει σαν την Ελίζαμπεθ.

Έστριψε στα δέντρα και σταμάτησε απότομα, γιατί μπροστά της εμφανίστηκαν τρεις άντρες με μοχθηρά χαμόγελα.

«Γεια σου, γλύκα», είπε ο μεσαίος, που μάλλον ήταν ο αρχηγός.

Τα φώτα σε αυτή την περιοχή ήταν ακόμα πιο αχνά, κι αν δεν ήταν το μοχθηρό χαμόγελό του, μπορεί να τον έβρισκε και όμορφο. Οι φίλοι του ήταν μελαχρινοί, ο ένας ξεχώριζε από την κακάσχημη, μεγάλη μύτη του και ο άλλος από την έλλειψη πιγουνιού, σαν να είχε βυθιστεί με κάποιο τρόπο μέσα στον λαϊμό του. Ο τρόπος που την κοιτούσαν την έκανε να ανατριχιάσει και το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να ζαρώσει μπροστά τους. Φορούσαν κομψά ρούχα κι έδειχναν να προσδοκούν ευχάριστες

στιγμές, αποφασισμένοι να απολαύσουν τη νιότη τους όσο ακόμα την είχαν.

Όσο για εκείνη, με τον θάνατο της Ελιζαμπεθ, έδειχνε πολύ πιο γερασμένη από τα είκοσι χρόνια της.

«Σας παρακαλώ, με συγχωρείτε». Έκανε μια κίνηση να τους προσπεράσει, όμως εκείνοι μπήκαν μπροστά της και της έκοψαν τον δρόμο. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει γρήγορα, σαν το τρένο που την είχε φέρει στο Λονδίνο κροταλίζοντας και απειλώντας να εκτροχιαστεί από τις ράγες ανά πάσα στιγμή. Έκανε ένα βήμα πίσω και ο Δίχως Πιγούνι πέρασε δίπλα της για να της κόψει πάλι τον δρόμο. Ξαφνικά, βρέθηκε περικυκλωμένη. Οι άντρες θα μπορούσαν πολύ εύκολα να τη σύρουν στις σκοτεινές σκιές του κήπου, όπου δεν θα είχε καμία ελπίδα να διατηρήσει την αξιοπρέπειά της.

Προσπάθησε να ανοίξει το τσαντάκι της, να βρει το σπιλέτο που είχε για μοναδική προστασία, αλλά ο Δίχως Πιγούνι τής το άρπαξε ξεριζώνοντας παραλίγο μαζί και το χέρι της. «Όχι!» φώναξε.

«Έλα, να είσαι φρόνιμο κορίτσι», είπε ο ξανθός, περνώντας το χέρι του γύρω της και σηκώνοντάς τη στις μύτες των ποδιών της.

Άρχισε να ουρλιάζει από τον τρόμο. Αλλά το μόνο που άκουγε ήταν τα γέλια τους καθώς την τραβούσαν προς τη σκοτεινή άβυσσο. Δεν έπρεπε να υποκύψει τόσο εύκολα. Θα αντιστεκόταν, θα έγδερνε, θα χτυπούσε...

«Κάντε πίσω, κύριοι. Η κυρία είναι μαζί μου».

Προφανώς, οι άντρες που την έσερναν προς το μονοπάτι ξαφνιάστηκαν εξίσου από τη βαθιά, γεμάτη αυτοπεποίθηση φωνή που απευθυνόταν σε εκείνους. Χώρισαν λίγο, με αποτέλεσμα να δει ανάμεσά τους τη μαύρη σιλουέτα ενός μεγαλόσωμου άντρα με φαρδιές πλάτες, ψηλότερο από οποιονδήποτε άλλο είχε δει τότε της.

Μπήκε απότομα ανάμεσά τους, πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της και την τράβηξε από τον δεσμώνη της, ενώ με το ελεύθερο χέρι του έσπρωξε τους άλλους μακριά.

«Δεν θα σου κάνω κακό», μουρμούρισε στα γρήγορα με χαμηλή, καθησυχαστική φωνή. «Αν θες να επιβιώσεις από αυτή τη νύχτα με την αγνότητά σου ανέπαφη, σου προτείνω να έρθεις μαζί μου».

Ολόκληρος γινόταν ένα με τις μαύρες σκιές που συνόδευαν την όλο και πυκνότερη ομίχλη. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει ακριβώς την απόχρωσή τους. Ένωθε τη δύναμη της λαβής του, την αυτοπεποίθησή του. Ενστικτωδώς, ήξερε ότι δεν ήταν άντρας που επέβαλλε τη θέλησή του στις γυναίκες. Δεν είχε ανάγκη να το κάνει. Έδειχνε προστατευτικός και η Έλινορ συνειδητοποίησε ότι κατά πάσα πιθανότητα ήταν αυτός που την ακολουθούσε, ο άντρας από τη Σκότλαντ Γιαντ. Ήταν σίγουρη πως ήταν άνθρωπος που δεν φοβόταν ούτε τον διάβολο και της πέρασε από το μυαλό η τρελή σκέψη ότι ίσως θα μπορούσε να τη βοηθήσει να σκοτώσει τον Ρόκμπερι. Αλλά με το που το σκέφτηκε, συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε ούτε φίλο να εμπιστευθεί, πόσο μάλλον έναν ξένο. Όχι γι' αυτό το ζήτημα, όχι από τη στιγμή που διακυβεύονταν τόσα πολλά – τα πάντα.

Πήρε το βλέμμα του από πάνω της, και μόνο τότε θυμήθηκε ότι γύρω τους υπήρχαν θεατές. Οι τρεις νεαροί άντρες τούς κοιτούσαν.

«Άκου να σου πω, φιλαράκο», είπε ο αρχηγός. «Εμείς την είδαμε πρώτοι».

«Όπως είπα, είναι μαζί μου».

«Μας είπαν ότι ήταν διαθέσιμη».

«Λάθος σας είπαν». Άρχισε να προχωράει με το χέρι του σταθερά στη μέση της. Έπρεπε να περπατάει γρήγορα για να τον

προλαβαίνει. Αλλά πριν προλάβουν να φτάσουν στο κεντρικό μονοπάτι, οι τρεις άντρες μπήκαν μπροστά τους για να τους εμποδίσουν. Η Έλινορ τον άκουσε να αναστενάζει.

«Γυρεύετε στ' αλήθεια καβγά απόψε, ενώ ξέρετε ότι αποκλείεται να νικήσετε;»

«Είμαστε τρεις και είσαι ένας. Μ' αρέσουν οι πιθανότητές μας».

«Οι δικές μου πιθανότητες είναι καλύτερες. Μεγάλωσα στους δρόμους και τα έχω βάλει με πολύ χειρότερους από εσάς».

«Μοιάζεις με αριστοκράτη».

«Παλεύω όμως σαν διάβολος». Η απειλή στα λόγια του αντηχούσε στη φωνή του.

Απ' ό,τι φαινόταν οι άντρες που την είχαν περικυκλώσει δεν ήταν μόνο κακοί, αλλά και ηλίθιοι. Ο Μυταράς όρμησε...

Ξαφνικά βρέθηκε πίσω από τον προστάτη της –έτσι τον αποκαλούσε τώρα– καθώς εκείνος απέκρουσε το χτύπημα κι έριξε κάτω τον Μυταρά. Οι άλλοι δύο του επιτέθηκαν αμέσως. Ενώ απέκρουσε τον Δίχως Πιγούνι με τον ώμο του, ο προστάτης της έχωσε μια μπουνιά στο στομάχι του ξανθού. Ο ξανθός διπλώθηκε στα δύο και σωριάστηκε στα γόνατα. Μετά ο προστάτης της στράφηκε στον Μυταρά που εκείνη την ώρα ξανασηκωνόταν. Ο γδούπος της σάρκας πάνω στη σάρκα, καθώς οι κλειδώσεις του προστάτη της βρήκαν τον άντρα στο πιγούνι, αντήχησε γύρω τους. Ο Μυταράς τρέκλισε, κουνώντας τα χέρια στον αέρα. Έπεσε ξερός στο έδαφος. Όσο οι άλλοι δύο προσπαθούσαν να σταθούν στα πόδια τους, ο προστάτης της τους έριξε δύο γρήγορες γροθιές και τους σώριασε αναίσθητους.

«Μην κουνηθείτε μέχρι να φύγουμε», τους διέταξε κι άπλωσε το χέρι του σε εκείνη. «Πάμε;»

Αν ήταν να της κάνει κακό, σκέφτηκε, δεν είχε λόγο να την

πάρει από εκεί. Παρόλο που αυτή η δικαιολογία ήταν ανόητη, έπιασε τον εαυτό της να γνέφει. Είχε βαρεθεί αυτό το μέρος και ήξερε ότι τώρα αποκλείεται να έβρισκε τον Ρόκμπερι. Έκανε ένα βήμα προς τον προστάτη της, και μετά θυμήθηκε...

«Το τσαντάκι μου. Το πήρε ένας από αυτούς».

Έσπρωξε τον Μυταρά με το πόδι του, πήρε το τσαντάκι της και σταμάτησε κοιτώντας τη λαβή του σπιλιέτου που προεξείχε.

«Για προστασία», μουρμούρισε εκείνη, παίρνοντας το τσαντάκι και κλείνοντας μέσα το σπιλιέτο.

«Δεν σας προστάτευε και πολύ. Ελάτε. Μείνετε κοντά μου. Θα προσλάβω έναν αμαξά να σας πάει με ασφάλεια σπίτι».

Αναγκάστηκε να τον αφήσει να τη στηρίζει, γιατί συνειδητοποίησε πως έτρεμε τώρα που είχε περάσει η περιπέτεια. Πώς ήταν τόσο ανόητη να πιστεύει ότι θα μπορούσε να προστατέψει τον εαυτό της σε αυτό το μέρος;

«Πώς σας λένε;» τη ρώτησε τελικά.

«Έλινορ Γουάτκινς», είπε χωρίς να το σκεφτεί και μετά αναρωτήθηκε μήπως έπρεπε να του είχε δώσει ψεύτικο όνομα. Είχε σκεφτεί τόσο καλά το σχέδιό της και να που τώρα όλα θα αποκαλύπτονταν.

«Τι κάνετε στους κήπους τέτοια ώρα, μισ Γουάτκινς;»

«Πολύ φοβάμαι πως χάθηκα». Τον κοίταξε δίχως να μπορέσει να καταλάβει αν την πίστεψε. «Κύριε, νομίζω πως θα ήθελα να μάθω το όνομα του ανθρώπου που με έσωσε».

«Τζέιμς Σουίντλερ».

Στην Κινγκς Ρόουντ βρήκαν έναν αμαξά. Έσκυψε, άνοιξε την πόρτα και τη βοήθησε να μπει μέσα. «Τι οδηγίες να δώσω στον οδηγό;» ρώτησε.

Απρόθυμα, του έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού της. Εκείνος την είπε στον αμαξά και του έδωσε μερικά νομίσματα.

«Να προσέχετε στο μέλλον, μισ Γουάτκινς. Το Λονδίνο μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνο μέρος για μια μόνη γυναίκα».

Πριν προλάβει να απαντήσει, ο οδηγός ξεκίνησε. Κοίταξε πίσω και είδε τον κύριο Σουίντλερ να στέκεται ακόμα στον δρόμο. Έτσι που χανόταν, μεγαλόσωμος και επιβλητικός, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, έμοιαζε πολύ με τον άντρα που είχε δει να την ακολουθεί.

Αν ήταν άνθρωπος του Ρόκμπερι, γιατί την είχε αφήσει να φύγει; Κι αν δεν ήταν, γιατί την ακολουθούσε;

«Τη λένε Έλινορ Γουάτκινς».

«Η αδελφή της Ελίζαμπεθ. Έπρεπε να το είχα καταλάβει. Η ομοιότητα είναι εκπληκτική».

Ο Τζέιμς Σουίντλερ δεν γύρισε προς το σιγανό μουρμουρητό που ακούστηκε από τη σκοτεινή γωνία, μόλις ανέφερε το όνομα της γυναίκας που είχε συναντήσει στους Κήπους Κρέμορν – μετά από δύο μέρες παρακολούθησης.

Το αφεντικό του Σουίντλερ, ο σερ Ντέιβιντ Μίτσαμ, καθόταν στο γραφείο μπροστά στο οποίο στεκόταν ο Σουίντλερ. Επειδή η φλόγα της λάμπας ήταν χαμηλή και το φως δεν έφτανε μέχρι τις γωνίες, ο Σουίντλερ υπέθεσε ότι έπρεπε να προσποιηθεί ότι δεν υπήρχε άλλο άτομο στο δωμάτιο. Όμως, ο άνθρωπος που μύριζε σανταλόξυλο, βαρύ ταμπάκο και ιδρώτα δύσκολα περνούσε απαρατήρητος. Το γεγονός ότι είχε μιλήσει –προφανώς έκπληκτος από τις πληροφορίες που άκουγε– έκανε ακόμα πιο γελοίο ότι ο Σουίντλερ και ο σερ Ντέιβιντ προσποιούνταν πως ήταν μόνοι στο δωμάτιο.

Αντίθετα με τον άνθρωπο στη γωνία, ο Σουίντλερ είχε την απίστευτη ικανότητα να ενσωματώνεται και να χάνεται μέσα

σε οποιοδήποτε περιβάλλον. Ωστόσο, δεν έδειξε καθόλου ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία του τρίτου ατόμου. Ήταν ικανός να προσποριστεί καλύτερα από τους άλλους δύο. Βέβαια το θεωρούσε αδιανόητο ο άλλος άντρας να πιστευε ότι κρατούσε μυστική την ταυτότητά του, ειδικά από τη στιγμή που η έρευνα του Σουίντλερ για τη γυναίκα είχε ξεκινήσει στην οικία του συγκεκριμένου λόρδου. Υποπτευόταν ότι ο μαρκήσιος Ρόκμπερι ήταν ένας ηλίθιος.

«Τι άλλο κατάφερες να μάθεις γι' αυτή τη γυναίκα;» ρώτησε ο σερ Ντέιβιντ.

Αφού έστειλε τη γυναίκα σπίτι της, ο Σουίντλερ προσέλαβε έναν άλλον αμαξά και την ακολούθησε από ασφαλή απόσταση λέγοντάς του να τον αφήσει σε έναν δρόμο κοντά στο σπίτι της μιας Γουάτκινς. Διένυσε την υπόλοιπη διαδρομή με τα πόδια κι έφτασε ακριβώς τη στιγμή που η μιας Γουάτκινς έμπαινε στην είσοδο. Περίμενε μέχρι να δει ένα απαλό φως να ανάβει σε ένα γωνιακό παράθυρο –ευτυχώς είχε νοικιάσει δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο– για να πλησιάσει. Αφήνοντας μερικά νομίσματα στο παχουλό χέρι της σπιτονοικοκυράς που άνοιξε την πόρτα, κατάφερε να μάθει μερικές ακόμα πληροφορίες. «Έχει νοικιάσει ένα δωμάτιο. Έχει πληρώσει μόνο για έναν μήνα και είναι στο Λονδίνο εδώ και δύο εβδομάδες. Είναι πολύ ήσυχη, ποτέ δεν ενοχλεί, δεν έχει πάρει-δώσε με τους άλλους ενοίκους και δεν έχει επισκέπτες. Συνήθως γευματίζει στο δωμάτιό της».

Σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους, πριν ο σερ Ντέιβιντ ρωτήσει «Κάτι άλλο;».

«Πολύ φοβάμαι ότι δεν έχω τίποτα άλλο να προσθέσω. Οι οδηγίες μου ήταν να την ακολουθώ χωρίς να την πλησιάσω. Ωστόσο, όταν είδα ότι την είχαν περικυκλώσει κάτι αχρείοι, θεώρησα σωστό να αγνοήσω το δεύτερο σκέλος των διαταγών μου. Ισχυρίστηκαν

πως κάποιος τους είπε ότι ήταν “διαθέσιμη”. Να υποθέσω ότι δεν έχουμε ιδέα ποιος μπορεί να είναι αυτός ο κάποιος».

«Μην είσαι ανόητος», ακούστηκε η φωνή από τη γωνία, επιββαιώνοντας τις υποφίες του Σουίντλερ ότι μάλλον ήταν ο ίδιος ο Ρόκμπερι αυτός που είχε δώσει εντολή στους νεαρούς να της επιτεθούν. Προφανώς η υπομονή δεν αποτελούσε προτέρημα του Ρόκμπερι.

«Μια κυρία που τριγυρίζει νυχτιάτικα στους Κήπους Κρέμορν –μόνη– είναι λογικό να βρει τον μπελά της», είπε ο σερ Ντέιβιντ. «Ήταν τυχερή που την παρακολουθούσες. Να υποθέσω ότι δεν κατάλαβε ποιος ήσουν». Αν συμμεριζόταν τις υποφίες του Σουίντλερ σχετικά με τον Ρόκμπερι, δεν το έδειξε.

«Δεν έχει ιδέα για την πραγματική αποστολή μου. Σας είπα όλα όσα μου αποκάλυψε η σπιτονοικοκυρά. Δηλαδή, εκτός από το γεγονός ότι η μισ Γουάτκινς έφτασε με ένα μπαούλο και μοιάζει να έχει ιδιαίτερη προτίμηση στο ροζ. Θέλω να προσθέσω ότι, από τις αρχικές παρατηρήσεις, δεν θεωρώ τη μισ Γουάτκινς απειλή για κανέναν».

«Ο λόρδος διαφωνεί».

Γι’ αυτό είχαν φέρει τον Σουίντλερ. Για να μάθει πληροφορίες για τη γυναίκα. Μέχρι τώρα είχε ακολουθήσει τον Ρόκμπερι στον ζωολογικό κήπο και στο Χάιντ Παρκ. Χθες βράδυ τον είχε ακολουθήσει στη λέσχη του – τη λέσχη Ντότζερς, μία από τις πιο πολυτελείς και πριβέ λέσχες του Λονδίνου, όπου οι αριστοκράτες απολάμβαναν διάφορα προνόμια. Απόψε, τον είχε ακολουθήσει στους Κήπους Κρέμορν. Αν ήταν έγκλημα να ακολουθείς κάποιον, ο Σουίντλερ θα σάπιζε ήδη στις φυλακές Πέντονβιλ.

«Με όλο τον σεβασμό, κύριε, πιστεύω ότι θα εξυπηρετούσα καλύτερα κάπου αλλού. Άκουσα ότι κάποιος κατήγγειλε έναν φόνο στο Γουάιτσαπελ απόψε και...»

«Ξέρω ότι προτιμάς να λύνεις εγκλήματα αφού έχουν διαπραχθεί, Σουίντλερ, αλλά το καθήκον μας πρωτίστως είναι να τα προλαμβάνουμε».

Ήταν το μότο της αστυνομίας. Η πρόληψη. Και ήταν ο λόγος που έκαναν περιπολία στους δρόμους τόσο πολλοί αστυνομικοί. Όμως ο Σουίντλερ πίστευε ότι τίποτα δεν μπορούσε να εμποδίσει κάποιον που ήταν αποφασισμένος για μια εγκληματική πράξη. Είχε μεγαλύτερη εμμονή με την απόδοση της δικαιοσύνης και με το να πληρώνει ο σωστός άνθρωπος το τίμημα για ένα έγκλημα. Δεν είχε καμιά όρεξη να ασχολείται με έναν κακομαθημένο λόρδο που ανησυχούσε ότι τον παρακολουθούσε μια γυναίκα που μετά βίας του έφτανε μέχρι το στήθος. Δίπλα της έμοιαζε γίγαντας.

«Κύριε, θα βοηθούσε να γνώριζα τι έγκλημα πιστεύουμε ότι σκοπεύει να κάνει», είπε ο Σουίντλερ.

«Πιστεύω ότι σκοπεύει να με σκοτώσει», ακούστηκε η φωνή από τη γωνία.

Ο σερ Ντέιβιντ σήκωσε το σκούρο φρύδι του στον Σουίντλερ, ο οποίος πάσχιζε να διατηρήσει την υπομονή του σε αυτή τη φαρσοκωμωδία. Του ερχόταν να στραγγαλίσει τον λόρδο. «Ξέρουμε γιατί ο λόρδος πιστεύει ότι η μισ Γουάτκινς θέλει το κακό του;»

Το βλέμμα του αφεντικού του στράφηκε στη γωνία. Ο Σουίντλερ άκουσε τον αναστεναγμό αγανάκτησης πριν ακουστεί η φωνή. «Την περασμένη σεζόν έκανε την εμφάνισή της η Ελίζαμπεθ Γουάτκινς. Χορέψαμε μερικές φορές. Τίποτα περισσότερο».

Πάντα υπήρχαν περισσότερα.

«Να υποθέσω ότι είναι λαίδη Ελίζαμπεθ και λαίδη Έλινορ;» ρώτησε ο Σουίντλερ.

«Όχι, ο πατέρας της είναι απλώς υποκόμης. Άρα, μισ Έλινορ Γουάτκινς».

Απλώς; Άρα ο άντρας στη γωνία με τον μεγαλύτερο τίτλο του είχε αλαζονική συμπεριφορά.

Περίεργος γι' αυτόν τον χορό, ο Σουίντλερ γύρισε. Είδε ένα τεντωμένο πόδι και μια καλογουαλισμένη μπότα να ξεπροβάλουν στο φως. Ο υπόλοιπος άνθρωπος βρισκόταν στο σκοτάδι, αλλά ο Σουίντλερ ήξερε πώς ήταν στην όψη, γιατί η παρακολούθηση είχε ξεκινήσει από το σπίτι του. Δεν ήταν πολύ μεγάλος. Ωστόσο ήταν πολύ όμορφος, με χαρακτηριστικά που έδιναν έμπνευση στους ποιητές να γράφουν για το θαύμα του έρωτα. Ο Σουίντλερ έμπαινε πολύ στον πειρασμό να τον αποκαλέσει με το όνομά του, αλλά για άγνωστο λόγο κάποια παιχνίδια παίζονταν εδώ και ο σερ Ντέιβιντ τα ανεχόταν – πράγμα που σήμαινε ότι είτε αυτός ο άνθρωπος είχε φίλους πολύ ανώτερους από τον σερ Ντέιβιντ ή είχε δει τον σερ Ντέιβιντ να κάνει κάτι που δεν έπρεπε. «Αν σας άρεσε η Ελίζαμπεθ την περασμένη σεζόν, τότε γιατί η Έλινορ να θέλει το κακό σας;»

Σιωπή.

«Λόρδε μου, δεν θα μπορέσω να σας βοηθήσω αν δεν είστε ξεκάθαρος μαζί μου. Εγώ δεν κουτσομπολεύω. Θα μπορούσατε να μου εκμυστηρευτείτε τις πιο απόκρυφες σεξουαλικές πράξεις...»

Ακόμα και με την απόσταση που τους χώριζε, ο Σουίντλερ ένιωσε ένταση από τη γωνία.

«...και θα έπαιρνα το μυστικό στον τάφο μου».

Η σιωπή έγινε πιο έντονη και παρατεταμένη. Τι ήταν όλα αυτά, λοιπόν; Κάποια αμαρτία που τώρα στοιχειωνε τον λόρδο;

Ο Ρόκμπερι τελικά ξερόβηξε. «Η μισ Ελίζαμπεθ Γουάτκινς είχε άδοξο τέλος. Πιθανώς η αδελφή της να με θεωρεί υπεύθυνο, πράγμα γελοίο, γιατί δεν βρισκόμουν πουθενά κοντά στην ανόητη κοπέλα όταν συνάντησε τον θάνατό της. Η μισ Έλινορ Γουάτκινς δεν ήρθε ποτέ να μου μιλήσει ευθέως. Δεν μου μιλάει. Απλώς

με παρακολουθεί. Κρυμμένη πίσω από φανοστάτες και δέντρα. Κάθε φορά που κάνω βόλτα έχω μονίμως την αίσθηση ότι με κατασκοπεύουν. Κοιτάζω πίσω μου και είναι εκεί, παρακολουθεί... πάντα παρακολουθεί. Όταν προσπαθώ να την πλησιάσω για να τη ρωτήσω τι θέλει, φεύγει, εξαφανίζεται μέσα στο πλήθος κι εγώ μένω να αναρωτιέμαι αν πραγματικά την είδα. Εξαιτίας της απίστευτης ομοιότητάς της με την Ελίζαμπεθ, είχα αρχίσει να πιστεύω ότι εκείνη γύρισε για να με στοιχειώσει. Αλλά όπως είπα, μόνο χορέψαμε, οπότε δεν μπορώ να καταλάβω τον λόγο αυτού του ενοχλητικού παιχνιδιού».

Όταν άκουσε για δεύτερη φορά τη φράση «μόνο χορέψαμε», ο Σουίντλερ αναρωτήθηκε ποιον προσπαθούσε να πείσει ο λόρδος: τον Σουίντλερ ή τον εαυτό του.

«Άρα θα συνεχίσεις να την παρακολουθείς, να δεις περί τίνος πρόκειται, Σουίντλερ», είπε ο σερ Ντέιβιντ με τόνο που δεν επιδεχόταν αντιρρήσεις.

Ο Σουίντλερ έστρεψε την προσοχή του πάλι στο αφεντικό του. Συμπαθούσε τον σερ Ντέιβιντ, τον θαύμαζε, αλλά αυτό είχε καταντήσει γελοίο. «Από τη στιγμή που αναγκάστηκα να την πλησιάσω, υποθέτω πως δεν έχετε αντίρρηση να το κάνω ξανά».

«Μπορείς να χειριστείς το ζήτημα όπως νομίζεις καλύτερα».

Ο Σουίντλερ άκουσε την αγανάκτηση και την ενόχληση στη φωνή του σερ Ντέιβιντ. Ήταν εξίσου δυσαρεστημένος με αυτή την κατάσταση. Αν ο Σουίντλερ έκανε αυτό που πίστευε καλύτερο, το ζήτημα θα τελείωνε την επόμενη μέρα.